

STUDENTEN WEEKBLAD

IIe Jaargang.

No. 24.

HOOFDREDACTEUR: G. P. NIJHOFF.

REDACTEUREN: J. E. A. DE VOGEL, H. G. NOLEN, H. TH. BAART
DE LA FAILLE, C. A. PIEK, W. M. ROESSINGH VAN ITERSON.

VAST MEDEWERKER IN ZAKE STUDIEBELANGEN: H. E. SUYVER.

Vrijdag

2 April '09.

Dit blad verschijnt Donderdags, behalve in de vacantiën. De abonnementsprijs is f 3,50, bij vooruitbetaling f 3,— per jaar. De jaargang loopt van 1 October tot 30 September. De prijs der advertentiën is 10 cents per regel.

J. WALTMAN JR.
UITGEVER + DELFT

Inzendingen te bezorgen vòor Dinsdagmiddag 4 uur aan het Redactie-adres: Vlamingstraat 34; daarna en slechts dan, wanneer toch opname in het eerstvolgend nummer gewenscht is, aan dat van den hoofdredacteur: Noordeinde 17.

Inhoud.

Hulde in den Diës-nacht, door T.
Naar aanleiding van de Diës, door H. G. N.
Latente kracht, door T.
Debating, door C. A. P.
Achteruitgang! door T.
Aan den Heer A. W. S., door H. G. N.
Antwoord aan H. G. N., door A. W. S.
Onderlinge wedstrijden Weerbaarheid.
Weekverslag.
Technische Hoogeschool.
Ontvangen boeken.
Berichten en mededeelingen.

Hulde in den Diës-nacht.

Ieder, die het collation op 26 Maart heeft meegemaakt zal zich verheugd hebben in de opgewekte stemming van dat feestmaal.

Maar er is meer om zich in te verheugen en om op terug te zien in weldoende herinnering.

Het sociale leven ontwikkelt zich. Men vraagt meer recht voor allen en het zijn de Delftsche studenten, die vooraan streven naar opheffing van al wat in het oeconomische leven bijna onvermijdelijk verdrukt wordt.

Zij willen krachtig meewerken om billijker verhoudingen onder de menschen te krijgen. Dit verheugt ieder welmeenende, maar het hart zwelt van trots indien men bemerkt, dat het corps die vooruitgang wil met alle piëteit voor het goede, dat bestaat. En als Nederland verknocht aan zijn Oranjehuis, omdat Nederland er verplichtingen aan heeft, zich bewust is dat er aan het feestmaal ter eere van den diës van het Delftsch studentencorps, eenen heildronk is gewijd aan den koninklijken spruit, wiens komst met groot verlangen wordt verbeid en dat die dronk een krachtig, en met aller sympathie begunstigd en herhaald Wilhelmus deed dreunen door de zalen, dan zal geheel Nederland zich mee verheugen. Maar er zal climax in die vreugde zijn als de gebeurtenissen van dien avond verder worden gevolgd.

De gebruikelijke cortège na afloop voerde weer door alle zalen van de sociëteit en ieder doorleefde in uitbundige stemming eigen herinnering!

De eindeloze slinger van honderden studenten gaat ook naar buiten en omkranst in dankbare herdenking den gevel van het gebouw, waar allen veel doorleefden.

Ingewijden weten, dat dan de heele slinger weer naar binnen gaat om het droevig vonnis van den diëstafel, nog kort te voren in vollen feesttooi met kaarsverlichting prijkend, te voltrekken.

Krakend en scheurend bezwijken de planken onder de uitbundigen, die er op dansen. Gelukkig is haar lijden kort; binnen enkele minuten kan men hare verminkte leden voltallig vinden in den Phoenixstraat.

Maar hier wil ik geen aandacht voor vragen, omdat ieder het ieder jaar opnieuw vertellen kan. Ik wil vertellen, dat we niet terstond naar binnen slingerden in ons tehuis, maar dat een Delftsch student de proffen niet zoolang vergeten kan, en allen drongen naar *Standvastigheid*, het

tehuis van hooggeleerde en andere oude heeren . . . . ook van jonge dames tegenwoordig. In lange rij werden alle zalen met welgemeend bezoek en opgewekt doch extra-kuisch gezang vereerd.

Och, hiervan wil ik ook niet veel vertellen. De lange slinger zocht weer de frissche l... en trok langs het Oude Delft op de dronken toren aan, die zeker pret had, dat niet hij alleen wat scheef stond.

Ik wil vertellen, dat een heel klein poortje toen de gansche eindeloze slinger heeft opgeslokt; wat enkele slaperige Delftsche wandelaars, die bij den dronken toren wachtten, stom verbaasde!

Het was het enge poortje van het Prinsenhof.

De lange rij schoof daarbinnen langs de muren en omkranste zoo allengs den voorhof van Oranje's woonplaats; de plek waar Willem van Oranje noodlottig viel.

Heel de omgeving daar is toen vervuld geweest van den Wilhelmusang, die kort te voren onder Phoenix' vleugelen zalen dreunen deed.

Uit vollen borst van ieder steeg ongevraagd deze warme hulde op!

Al wat den naam Oranje draagt en mée ten goede werkt, zal binnen Nederland steeds veilig zijn!

De droomerige wandelaars waren wakker geworden en zijn huiswaarts gegaan toen de slinger dadelijk weer het enge poortje uit, verdween langs een zonderlinge, kronkelende slingerweg. Maar zij hadden iets als een trillen door al hunne leden gevoeld; zij hebben gedacht, dat het heel sympathiek was, die spontane hulde van studenten aan hun vorstenhuis.

T.

Naar aanleiding van de Diës.

Grote feesten hebben wij weer gevierd, schone dagen hebben wij doorleefd, bij de verjaardag van ons Corps, en daarom is het jammer, dat een der mooiste ogenblikken daarvan door enkelen bedorven is.

Als plechtig de twaalf gongslagen door de zaal der sociëteit dreunen, als zij daar in het donker ver achteruit de zaal komen aanklinken om langzaam over de aanwezigen voort te rollen, meldend het onherroepelijk einde van het jaar, dan, zult ge denken heerst doodse stilte alom, dan gedenkt ieder een ogenblik stil hoe daar het Corpsjaar, het schone Corpsjaar voor goed is afgesloten, en ziet met een trots gevoel hoe zijn Corps, zijn groot „Delftsch Studentencorps” met zelfbewuste moed fier binnenschrijdt het volgende jaar, waardoor het zal gaan met vaste tred, als een forse, vorst'like reus, vernietigend al het kleine wat het tracht te belagen.

Néén, het is slechts een illusie, die ge U daar hebt voorgetoverd, want er zal een alledaags lawaai zijn in de zaal, van menschen, die geen ogenblik hun mond kunnen houden, die hun onbenullige kletspraatjes veel belangrijker vinden dan de hele oudejaarsavond, ja, dan het hele Corps; van geestige lui, die allerlei getallen door elkaar schreeuwen, en met hun onsmakelijk lelik gekrijs de heilige slagen haast onhoorbaar maken, van anderen die het nodig vinden onderwijl voor eten en drinken te zorgen, hun gezicht vol stoppen met uitsmijters en bier om straks met een volle mond, machinaal het „Uren, dagen . . .” uit te brullen, als waren zij in een boerenherberg.

Zulke mensen die een groots oogenblik bederven, schijnen er steeds te moeten zijn, maar dit jaar was het toch al heel erg!

H. G. N.

Latente kracht.

Er is in den laatsten tijd twijfel uitgesproken aan het bestaan van kracht en opgewektheid onder de studenten in Delft.

Omdat ik dien twijfel niet deel spreek ik deze meening gaarne uit. Er is wel kracht maar ze ligt latent.

Veel nieuws is in den laatsten tijd in Delft gebracht en de maatschappij vervormt zich in diernate, dat het niet zoo gemakkelijk is de stroomingen van zijnen tijd terstond in wezen te begrijpen. Er is wel degelijk eenen drang om beter toestanden te bereiken, maar de richtingen, waarin gewerkt moet worden, die zijn nog niet ten volle doorgrond. Nu is het een teken van gezond en eerlijk streven, als men den impuls bedwingt, totdat hij in eene meer doordachte vorm, met meerder kans van levensvatbaarheid, tot uiting komen kan. Het is goed, dat de gemoederen zich bedwingen totdat een degelijke vorm, berustende op en afgeleid uit het goede in den grondslag van het bestaande, voor uiting is gevonden!

De kracht onder de studenten ligt latent, maar zij zal zich spel ontwikkelen en haar geestdrift toonen, zoodra de tijd meer klaarheid heeft gebracht! Maar dan zullen de gemoederen der studenten weer zijn als de wilde zee, door stormen verontrust; dan zal bezieling en onweerstaanbare kracht vervullen al wat met studentengeest wordt bestraald! Dan zal weer in Nederland en ver over zijne grenzen de grootheid der vrijheid van Hollandsche studenten worden geroemd; en dan weer met recht.

Dan zal een strijd gestreden worden voor vrijheid van tijd en werkelijke vrijheid van geestesontwikkeling tot degelijken opbouw van verstand en karakter!

Ontwikkel die kracht, studenten! en stel haar in dienst van den strijd tegen de tirannie der onpraktische wetenschappelijke vorming onzer dagen, die aanleg wringt, talenten versmoort en geen ruimte voor gezonde ontwikkeling laat.

In dienst ook van den strijd om het ridderlijk element in de wereld te versterken!

T.

Debating.

Woensdag 31 Maart hield Debating hare vierde huis-houdelijke vergadering, waar als verdediger van een drietal stellingen de heer J. E. W. Duys uit Zaandam optrad, Ambtenaar van de Rijksverzekeringbank. Het scheen dat niet vele leden kennis genomen hadden van den datum der vergadering, want slechts een 20-tal was verschenen, waaronder meer dan de helft eerste-jaars. Omstreeks kwart over achten kwam het bestuur vergezeld van den defendens en Prof. Van Blom binnen en eenige oogenblikken later opende de nieuwe voorzitter de heer F. J. Kubatz de vergadering, den wensch uitsprekende dat Debating, welker bloei den laatsten tijd eenigszins aan het tanen was onder zijne leiding weer mocht herleven, en ten dien einde gaf hij aan hoe hij door het tevens organiseren van voordrachtsavonden dit doel bereikbaar achtte. Hij wees op de werkelijk uitnemende oefening van debatteeren en voor de vuist weg spreken. Daarop heette hij den heer Duys welkom en verzocht hem met zijne inleiding een aanvang te maken.

De heer Duys hieraan gevolg gevende begon met te zeggen, dat waar het tot dusverre meer op het gebied zijner werkzaamheden als spreker gelegen had propagandistische redevoeringen te houden hij het geraden achtte de clementie der vergadering in te roepen, zoo hem in het vuur zijner rede eenige politieke uitlatingen mochten ontvallen.

Vervolgens gaf hij als zijn vermoeden te kennen dat in de vergadering de twee eerste stellingen:

I.

De financieele regeling van alle sociale Verzekering behoort zoodanig te zijn, dat deze in de eerste plaats is gegrondvest

op beginselen van goed economisch en sociaal-politiek beleid, terwijl overwegingen van commercieele verzekerings-technischen aard slechts mogen in aanmerking komen in zoover zij met dit eerste vereischte niet in strijd zijn.

II.

Voor zoover de werking der „ongevallenwet 1901” niet beantwoordt aan de rechtmatige verwachtingen die iedere werkelijk-voorzitter eener goede ongevallen-verzekering mag koesteren, draagt het stelsel der risico-overdracht hiervan de schuld.

allicht een gunstiger onthaal zouden vinden dan zijn derde stelling:

III.

Het deficit der Rijksverzekeringbank behoort gedekt te worden niet door den Staat, zooals door de Regeering is voorgesteld, maar door de geheele verzekerde industrie naar evenredigheid en met inachtneming alleen van 't gevaar en de draagkracht der industrieën.

Hij verzocht daarom de vergadering de motiveering der beide eerste stellingen in zijne inleiding geheel onafhankelijk te beschouwen van zijne verdediging der derde stelling.

Daarna gaf hij, wel wetende dat hij tegenover grootendeels niet-juristen stond, eenige beschouwingen van rechtsregelingen over sociale onderwerpen ten beste en gaf daarbij te kennen dat hij deze niet onderbracht bij publiekrecht, noch bij privaatrecht maar dat hij ze wenschte te brengen in het gebied der *sociale* rechtskwesties, kortweg „het sociaal recht”. Hij schetste vervolgens het ontstaan van een drang die den Staat al meer en meer wil laten ingrijpen tengevolge van het streven der arbeiderspartij, stelde toen de vraag hoe de andere klassen daarop reageeren en gaf als antwoord daarop de volgende indeeling, er direct bijvoegende dat hij die voor beter gaf. Het zijn de volgende: 1a economisch conservatieven, 1b economisch vooruitstrevenden, 2a juridisch conservatieven, 2b juridisch vooruitstrevenden. Uit het oogpunt der verdediging van hunne belangen staat groep 1a, de grootindustrieëlen fel tegenover staatsregeling, en beschouwen die verzekerings-quaesties enz. als thuisbehoorende op het terrein van het privaatrecht. Groep 1b acht de bedoelde wetten noodig ter bevrediging van gerechtvaardigde eischen der sociaal minder bevoorrechten, vooral ook ten einde de sociale vrede te kunnen handhaven. Als voorstanders van deze richting zijn vooral op den voorgrond getreden Bismarck en consorten. De groep 2a acht van een juridisch standpunt die staatsinmenging zeer verkeerd. Zij redeneeren als volgt: Niemand mag aan den staat den eisch stellen dat deze eene vordering van een privaat persoon aan een ander verzilvert. Dus geen ongevallenwet doch waar bij een ongeval de werkman schadeloosstelling van den patroon komt te eischen, daar is de rechtbank aangevozen deze al dan niet toe te wijzen. De verdedigers van deze richting zooals Bonneval Faure beschouwen de quaestie als van privaatrechtelijken aard. De laatste groep daartegenover meent het juist thuis te moeten brengen onder publiek recht, zoiets als armenverzorging, dus eigenlijk als Fürsorgerecht. Vooral in Duitschland, deelt Spr. mede, kenmerkte de strijd zich door groote hevigheid.

Volgens Spr. gaan alle klassen van hun klassebelang uit. Belangrijk is het aantal personen dat er de nadruk op legt dat de Ongevallen-verzekering vóór alles behoort beschouwd te worden als een vraagstuk van belastingstechniek en die daarmee het beginsel van praestatie en contrapraestatie buitensluiten met zijn commerciëlen nasleep. Een bekende Duitse autoriteit als Prof. Laban stelt op den voorgrond dat het Tauschprincipe juist niet zijn intrede mag doen in den sociale verzekeringen, dat het bilaterale karakter volkomen behoort te worden uitgeschakeld, dat juist eigen is aan levensverzekeringen enz. die in handen zijn van particulieren. Spr. wenscht ook deze takken van verzekeringen te doen overgaan in handen van den Staat, dat wil niet zeggen betaald door dezen, doch geregeld en gecontroleerd. Zoo voortgaande zegt hij komt men tot de overtuiging dat er nog vele, zeer vele vraagstukken zijn, waarmede men als voorwerp van wetgeving niet goed terecht kan. Hij slaat daarom voor ze onder te brengen bij het „sociaal recht”. Hierbij zou de rol van den rechter anders moeten zijn als tot dusverre. Waar hij in de gegeven omstandigheden eene betrekkelijk passieve rol speelt, d. w. z. hij hoort alles aan wat beide partijen te berde brengen doet (als regel) geen vragen en maakt uit het gehoorde zijne conclusie op die hij belichaamt in het vonnis, daar

ware hem zooals thans reeds bij de Raden van Beroep het geval is, een actiever rol toe te wijzen, waarbij hij in persoon vragen stelt om zich een oordeel te vormen.

Vervolgens zet spreker uiteen hoe verkeerd het naar zijne meening is als de sociale verzekering een voorwerp van handel wordt, waarvan hij de gevaarlijkste misbruiken als consequenties in het verloop zijner rede zal pogen duidelijk te maken.

Dat het in principe verkeerd is staat bij hem even vast als het bijv. onjuist zou wezen als wanneer men het militarisme zoodanig zou gaan financieren.

Men zou dan een boer in het bezit van een stukje grond dicht aan de grens gelegen eene zeer hooge bijdrage moeten opleggen, daar hij in de allereerste plaats gevaar loopt zijn bezit geannexeerd te zien. Dat dit een onmogelijke regeling zou zijn springt in het oog. Daar tegenover staat het juiste stelsel der belastingtechniek n.l. belasten naar de draagkracht. Het ruilprincipe het do ut des mag hier niet worden ingevoerd.

Het instituut der Risico-overdracht in de „Ongevallenwet 1901” ingelascht, heeft het gevolg gehad dat de verzekering een voorwerp van handel is geworden. Alles is bijna te koop, ook de verzekering maakt geen uitzondering meer uit, en dit feit heeft de ontaarding, tengevolge gehad welke de oorzaak is van een fiasco zooals dit na vijf jaren werken der Rijksverzekeringsbank is te constateeren. Door de mogelijkheid der Risico-overdracht is eene hevige concurrentie opgetreden, die de premie tot koop prijs maakte. Zij wordt nu geschat naar het speciale gevaar van elke onderneming en vooral, en dit juist zal in 't vervolg worden aangetoond, naar het subjectieve kenmerk van gevaar, hetwelk zeer af te keuren gevolgen heeft.

De basis van de wet zegt Spr., zoowel van het oorspronkelijk ontwerp-Van Houten als van het gewijzigde van Lely was, dat de industrie de kosten der verzekering behoort te dragen, de industrie als geheel, en niet zooals nu vaak het geval is, dat elke producent betaalt voor hetgeen zijn eigen arbeiders uitsluitend, aan ongevallen overkomt. Verder gaande toont Spr. aan welke de gevolgen zijn van eene dergelijke steeds voortschrijdende individualisatie. In de eerste plaats gaat het eigenlijke idee der verzekering te niet, als ieder werkgever zijn eigen ongevallen en niets meer betaalt. Men ga maar na: voor brandverzekering betaalt men een gemiddeld berekende premie voor een gemiddeld risico. Door de Risico-overdracht wordt nu bij de sociale verzekering geen gemiddelde premie betaald; neen, de Particuliere Verzekeringsmaatschappij komt er toe door de scherpe concurrentie (ook met de Rijksverzekeringsbank) zooveel mogelijk het risico eener bepaalde onderneming te benaderen, zoodat bij eene juiste schatting dit feitelijk neerkomt op het betalen van de ongevallen in die bepaalde onderneming.

De overwegingen van theoretischen aard, hierboven weergegeven, zijn op zichzelf reeds belangrijk, nu gaat Spr. er evenwel toe over uit de praktijk aan te toonen, welke misbruiken het gevolg van de mogelijkheid der Risico-overdracht zijn. Hierin is hij zeer uitvoerig; zijn hoofdbezwaar echter is dat den gehuwden en invaliden werklieden de strijd om het bestaan moeilijker wordt gemaakt.

Immers overkomt den gehuwde een doodelijk ongeval dan moet eene groote uitkeering aan weduwe en kinderen gegeven worden. Zijn er dus veel gehuwden in een onderneming dan zal een Particuliere Maatschappij hogere premie eischen dan in het andere geval, ja soms zal zij weigeren op verzekering in te gaan. Ook invalide en oudere werklieden zullen (eerder onderhevig aan ongevallen) door de risico-overdragende werkgevers liever niet in dienst genomen worden. Doordat dus deze categoriën van arbeiders onvoordeeliger voor den werkgever zijn worden zij achteruit gezet.

Volgens de statistiek overkomt een ouderen werkman ongeveer zes maal zoo vaak een ongeval als een jongen werkman. Daarbij komt dat de eerste minder snel geneest en dat de blijvende invaliditeit aanzienlijk grooter is.

In dit verband beschouwd blijkt wederom hoe juist een belasting naar draagkracht is op elke industrie; een werkman vroeger in eene andere onderneming werkzaam geweest zijnde brengt daar vandaan een zekere ouderdom of invaliditeit mede, in die andere onderneming opgedaan; brengt dus als 't ware een zeker risico met zich mede. Dit nu is de subjectieve factor die bij berekening van het gevaar van het bedrijf grootendeels de objectieve (naar gelang van den aard van het bedrijf) overheerscht. Zoo

komt het dat de kosten der ongevallen en dus de premies niet alleen berekend worden naar het aantal maar ook naar de gesteldheid der slachtoffers. De Risico overdracht heeft al dus op haar geweten dat de bestaansrijd der genoemde categoriën verzwakt wordt. Nu gaat spreker verder met uit te leggen, hoe of het tekort van 7 miljoen in de vijf jaar dat de Rijksverzekeringsbank heeft gewerkt, veroorzaakt is. Niet doordat de administratiekosten te hoog waren, integendeel zij waren 15 % lager dan bij eenige Particuliere Maatschappij, maar er had selectie plaats. De bij het tarief onderschatte bedrijven, (o.a. dat van laden en lossen) bleven bij de Rijksverzekeringsbank, voor de overschatte bedrijven werd overdracht gevraagd en ging men voor een geringere premie naar Particuliere Maatschappijen.

Door de Risico overdracht werden de beste risico's door particulieren aan zich getrokken en de R. V. B. hield alleen de slechte over. Zonder de risico-overdracht had een tekort kunnen uitblijven, waarmede echter nog niet het door en door verkeerde van het stelsel is aangetoond. Hoe de selectie waarvan Spr. te voren reeds sprak, in zijn werk gaat, toont hij met een veelzeggend voorbeeld aan.

Een reeder oefent zijn bedrijf uit met twee schepen de namen, zeg Henriette en Wilhelmina dragend. Het visscherspersoneel bestaat uit gehuwden zoowel als ongehuwden en is tot dusverre bij de R. V. B. verzekerd. Nu komt op zekeren dag een agent van een Verzekeringsmaatschappij bij hem en, doet hem het voorstel met 25 % lagere premie het risico op zijne Maatschappij te doen overdragen. Om deze verlaging mogelijk te maken geeft hij den reeder de volgende maatregelen aan. Er worden twee N. V. opgericht zich ten doel stellende elk een der beide schepen te exploiteeren. De reeder blijft natuurlijk eenig aandeelhouder en bemant de Henriette uitsluitend met de gehuwden, de Wilhelmina met de ongehuwden van zijn personeel. Het laatste schip verzekerd bij de bewuste Maatschappij, het andere blijft bij de R. V. B. Veel ongelukken zonder doodelijken afloop zijn in dit bedrijf niet te verwachten; het voornaamste gevaar is gelegen in het vergaan van het schip met man en muis. Gaat de schuit met ongehuwden ten onder, die geen weduwen en weezen achterlaten dan kost het der Verzekeringsmaatschappij niets. In het andere geval komen de 60 % levenslange uitkeeringen ten laste van de R. V. B.

Door dergelijke handigheden bevoordeelen zich die Maatschappijen, dat zijn dus de groot industrielen ten voordeele van den Staat.

Een ander nadeel der Risico-overdracht is het volgende.

Daar de (risico-overdragende) werkgever direct belang krijgt bij het aantal ongevallen, is het in zijn belang dat deze niet te veel kosten veroorzaken, wat zeer zeker verzwijging in de hand werkt. Dat over 't geheel in dezen materiele overwegingen de baas zijn, blijkt ook aan de hand der statistieken betreffende het in beroep gaan. Zoodra het eene belangrijker uitkeering betreft, gaat de werkgever in beroep, en het aantal malen dat dit gebeurt staat in geene verhouding, ja, in bijna omgekeerde verhouding met de frequentie der uitbetalingen.

Zoodra er maar quaestie is of het ongeval al dan niet in oorzakelijk verband staat met het bedrijf, tracht men uitkeering te vermijden. Het blijkt dat voor levenslange uitkeeringen c.a. 100 maal meer in beroep gegaan wordt, dan voor uitkeeringen die slechts voor korten tijd zijn toegewezen. Dat het hier niet gaat om stipte naleving der wet, doch wel degelijk uit materieel belang, behoeft volgens Spr. geen betoog. Nadat hij achtereenvolgens allerlei argumenten tegen de Risico-overdracht had aangegeven, zette hij zich tot eene bestrijding van het voornaamste argument zijner tegenstanders.

De groot-industrielen wijzen er telkens op dat hun materieel belang gediend wordt indien zij beveiligingen invoeren. Zij zeggen: derhalve zal de Risico-overdracht die beveiligingsmaatregelen in de hand werken, immers wij hebben er direct belang bij. Onze verzekeringsmaatschappij kan ons dan een lagere premie toestaan. Goed, zegt de heer Duys, maar is dat nu in de meeste gevallen U het voordeeligst?

Dit ontkent hij stellig. Men moet niet uit het oog verliezen dat tal van beveiligingsmaatregelen het werk vertragen, de productiekosten dus vermeerderen. Ook een lange arbeidstijd is vaak oorzaak van vele ongevallen, want wat blijkt? — Dat de meeste ongelukken in het laatste arbeidsuur geschieden als de arbeider vermoeid is. Toch komt den werkgever vaak het verkorten van arbeidsduur slecht uit. Een sprekend

voorbeeld hiervan is in het laders- en lossersbedrijf te vinden, waar arbeidstijden van over de 30 uur bestaan, waar elk uur dat minder besteed wordt bij het lossen bijv. van een ertsboot een groote besparing van huur van de boot beteekent. De werkgever redeneert dan als volgt: in hemelsnaam meer ongevallen, dus hooger premie, maar toch veel ruimere winst, zoodat hij zonder verkorting van arbeidsduur toch meer verdient. Vooral bij stukwerk vermijdt de arbeider zelf gaarne beveiliging, liever meer gevaar loopen als tengevolge van stofbril slechter opschieten en dus minder verdienen. Aan de Hembrug, in de artillerie-inrichting bijv. zijn ter beveiliging glazen schotten aangebracht bij de fabricatie van slaghoedjes. Vele arbeiders schuiven deze echter weg om sneller te kunnen werken. Zelfs strafbepalingen tegen den werkgever die niet beveiligt, nl. verhooging van premie zooals in Noorwegen bestaan (waar alleen een Rijksbank is) zouden hier te lande zonder eenige werking zijn. Zoo vervalt ook volgens Spr. dit voornaamste argument zijner tegenstanders en daarmee is de inleiding tot en met de tweede stelling beëindigd.

De derde stelling werd nu verdedigd. Spr. wilde de industrie, die van het tekort der R. V. B. grootendeels geprofiteerd heeft, laten betalen en niets door den Staat laten bijpassen.

Waar hij er van uit ging dat de basis der wet was dat de industrie in haar geheel alle lasten der verzekering zou dragen, daar kon hij zich geene andere correcte oplossing denken als het tekort, zij het dan ook geleidelijk, te doen betalen door de industrie.

Hiermede besloot de heer Duys zijne inleiding, en een welverdiend applaus dankte hem voor zijne moeite. De voorzitter stelde daarop een pauze voor, waarna gelegenheid tot debat gegeven zou worden.

Van deze gelegenheid maakten 8 leden gebruik.

Voor enkelen was de staatsinmenging in particuliere ondernemingen het struikelblok, vooral waar zij vreesden dat de praktische moeilijkheden die ongetwijfeld aan het vraagstuk verbonden zijn, door de bureaucratie wel eens op onbevredigende wijze opgelost konden worden.

Een ander debater meende dat, waar eigenlijk de meeste zoo niet alle individuen in den staat voordeel van de industrie genieten, de Staat evengoed het bewuste tekort kon aanzuiveren.

Enkelen keurden de Risico-overdracht goed omdat zij het toezicht van de ingenieurs op de verzekeringsmaatschappijen zeer heilzaam achtten.

De heer Vening Meinesz bleek geen onverdeelde voorstander te zijn van sociale verzekering en kon tevens in 't geheel niet meegaan met stelling III.

Ten slotte kreeg Prof. Van Blom het woord die begon met te zeggen dat van een ernstig debat tusschen hem en defendens geen sprake kon wezen, omdat hij het in hoofdzaak volkomen met hem eens was en hij wenschte zich daarom te bepalen tot het nagaan van inkleeding en strekking der inleiding. In de eerste plaats kon hij de benaming „het sociaal recht” die de heer Duys gebruikt had niet apprecieeren daar hij deze nieuwe benaming volkomen overbodig achtte. De quaestie kon inderdaad onder publiek recht een plaats vinden. Verder kon hem de wijze waarop de heer Duys eene wisselwerking tusschen ideologiën en belangen behandelde, volstrekt niet behagen, vooral omdat de inleider het redetwisten over oorzaak en gevolg van bedrijf en ongeval zoo onvruchtbaar achtte. De aloude kwestie van de kip en het ei was voor hem wel degelijk in staat licht te werpen op hetgeen de inleider als voorberedeneering niet meer vatbaar, als een geloofskwestie had willen voorstellen. Behalve dat Prof. Van Blom veel overtolligs in de inleiding vond kon hij eene opmerking over de minder juiste redactie der stellingen niet weerhouden. Waar hij geen soc. democraat is en hij dus de ongevallenverzekering als onderdeel eener wetgeving bestemd om de sociale vrede te handhaven, apprecieert, daar is voor hem de risico-overdracht uit den boeze, wijl deze de gelegenheid opent op het ontstaan van een belangenstrijd tusschen patroon en werkman, welke hij verderfelijker voor den socialen vrede acht. Dit is voor hem het argument dat hem de risico-overdracht doet veroordeelen. Hij kan de redeneering die de heer Duys gebruikt om het beveiligingsargument te ontzenuwen niet als zoodanig op waarde schatten en bestrijdt voornamelijk de uittaling dat het aantal slachtoffers voor de werkgevers van minder belang is dan de gesteldheid der getroffen arbeiders (gehuwd, invalide, enz.)

Zoo komt hij tot bestrijding der derde stelling.

Dat uit citaten betreffende de behandeling der wet is op te maken dat bedoeld is dat de industrie de lasten betalen moet geeft hij tot op zekere hoogte toe. Maar het kan niet in de bedoeling gelegen hebben de industrie van 1910 te laten betalen voor die van 1901 (de kosten zijn immers niet als productiekosten op de producenten verhaald!) Dan neemt hij een argument over dat de heer Schrikker reeds te voren geuit had n.l. dat de Staat de schuld draagt van de bestaande regeling met het daaraan verbonden te kort, dat deze daarom aansprakelijk is te stellen, vooral omdat hij dat verhalen van de kosten op de industrie zooveel jaren later niet gerechtvaardigd acht.

Hierna kwam als spreker de heer Duys met zijne repliek. Hij behandelt puntsgewijze voor zoover mogelijk wat debaters tegen hem aanvoerden om daarna langer stil te staan bij wat Prof. van Blom hem verweten had en wat deze van opinie deed verschillen. Daarbij bleek direct hoe moeilijk het voor beide tegenstanders was zich in termen uit te drukken die voor beiden werkelijk hetzelfde beteekenden. Hoewel de heer Duys zijn best deed zooveel mogelijk de sociaal-democratische leerstellingen die hij tot de zijne gemaakt had als stukken van overtuiging buiten spel te laten, mocht hij daarin niet geheel slagen. Vooral met de tegenwerpingen tegen de zienswijze van Prof. Van Blom betreffende ideologiën en belangen in hun verband kwam hij na eenige oogenblikken als verdediger van het historisch-materialisme tegenover dezen te staan, waarin hij door het als werkhypothese te qualificeeren eene verontschuldiging vond.

Vervolgens bleek het hoe alle debaters onderwerpen van verre strekking hadden aangeroerd, zoodat hij geen kans zag ze in alle finesses te bespreken zonder daarin zijn geheele confessie neer te leggen en dus tegenover de vergadering te komen staan als propagandist. Hij gaf daarna nog eenige voorbeelden en cijfers en maakte wegens het vergevorderd uur, het liep tegen twee uur, een einde aan zijne repliek, na de aanwezigen voor hunne belangstelling dank gezegd te hebben. De voorzitter dankte op zijn beurt den spreker en sloot de vergadering.

C. A. P.

Achteruitgang!

Vredestichters zullen misschien dikwijls heel welmeenend zijn, maar ze kunnen met de beste meening, ook veel kwaad doen. Als twee menschen iets uitvechten met woorden, bemoei je er dan niet mee; en schieten ze met woorden niet op, laat ze dan vechten met vuisten; kom er niet bemoei-allerig tusschen als het tenminste een eerlijk gevecht zijn kan. Vechten kan tegenover sommige menschen en op sommige oogenblikken eenig middel zijn om voldoening te krijgen; en indien je dat dan onmogelijk maakt, dan werk je mee aan het ontstaan van intense wrok en haat. Een gevecht kan opluchting geven. De richting van sommigen om alle eerlijken strijd te smoren is zouteloos en werkt lafheid in de hand!

Laten we het eerlijk vuistgevecht in eer herstellen. Zou het niet ontzaglijke achteruitgang zijn als men altijd maar op bemiddeling rekent; men geen voldoening meer gaat *éischen* voor sarren of beleediging!

T.

Aan den Heer A. W. S.

Ik wil trachten Uw korte en bondige vraag zo duidelijk mogelijk te beantwoorden.

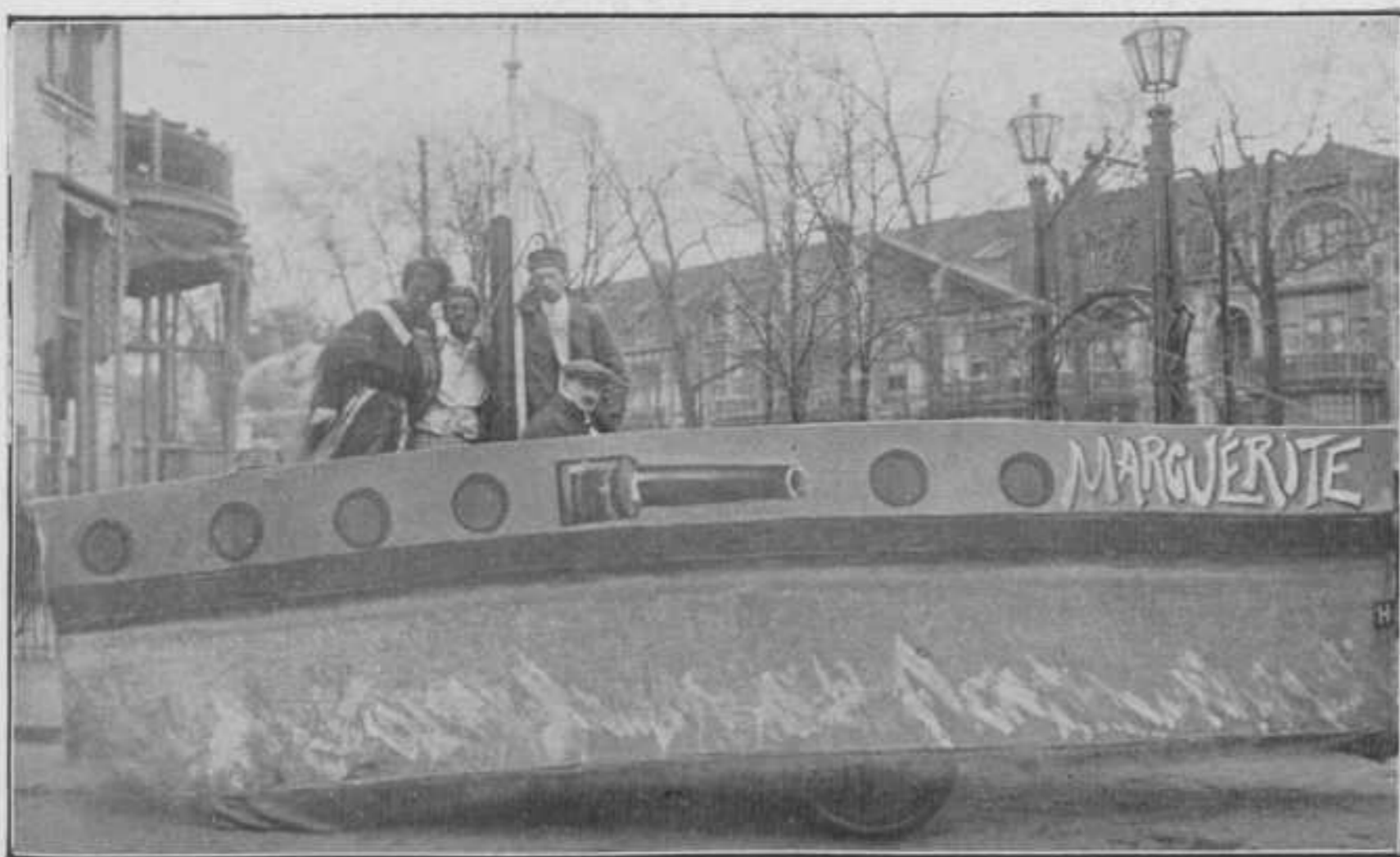
U vraagt mij wat ik bedoel met een vereniging „pal staande tegenover de buitenwereld, in staat om in alle mogelijke opzichten de belangen van alle studenten te behartigen”, terwijl zoals ge zegt de Centrale Commissie er is om onze belangen bij de Hoogleraren te behartigen.

Deze belangenvereniging acht ik wenselijk omdat de tegenwoordige Centrale Commissie slechts de studiebelangen behartigt, hetgeen lang niet alles omvat wat onder de naam studentenbelangen is onder te brengen, en omdat ik geloof dat die Centrale Commissie zelfs wat betreft die studiebelangen in moeilijke tijden niet in staat zou zijn zich genoeg te doen gelden.

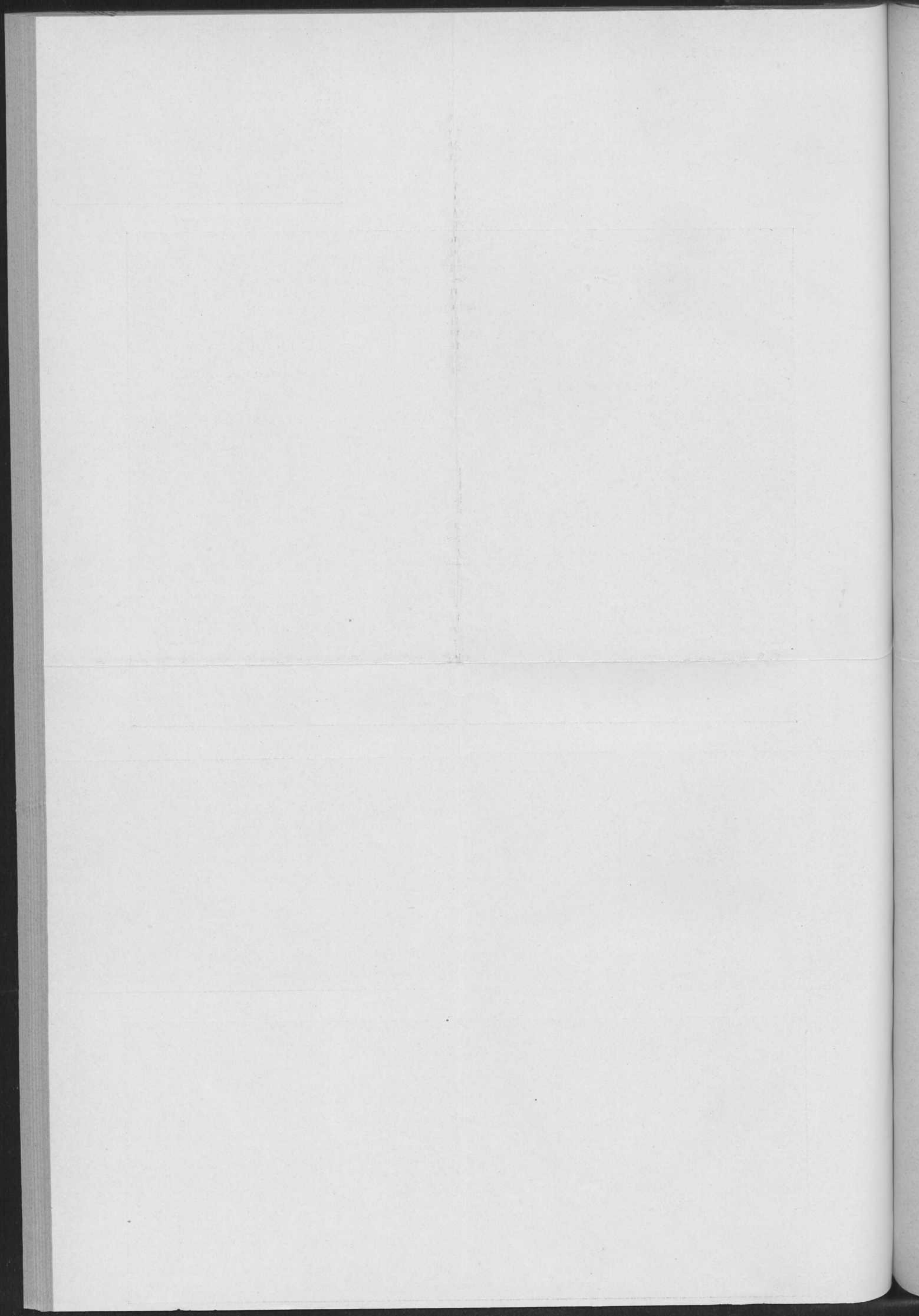
(Zie verder Tweede Blad).

DELFTSCH STUDENTENCORPS.

DIËSVIERING 26 MAART 1909.

Foto's J. C. C. WITTE, Corpsfotograaf.

TWEEDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD
van 2 APRIL 1909. No. 24.

De Centrale Commissie toch is een commissie die vrijwel in de lucht hangt. Zij heeft wel achter zich de studenten, maar deze studenten zijn op generlei wijze met elkaar verbonden, vormen geen geheel. De heer A. W. S. zal het toch wel met mij eens zijn, dat in een moeilijke tijd, een commissie uit een Algemeen Studentencorps een veel sterker positie in zal nemen, dan een commissie, die slechts een onsamenvangende massa achter zich heeft.

De heer A. W. S. vraagt mij „wat dan onze prestaties naar buiten” zijn, die meerdere eenheid nodig hebben. „Zijn dat soms de Lustrumvieringen”. Ik zeide speciaal hiervan, dat ik deze Lustrumvieringen naar de daarvoor in aanmerking komende verenigingen wilde overbrengen. Ik sprak slechts van 't behartigen van belangen, niet van „prestaties naar buiten”. Studentenbelangen zijn er buiten de studiebelangen vele, zoals bv. belangen van de studenten als inwoners van Delft, als dienstplichtigen en talrijke andere. Bovendien leven wij nu in een rustige tijd, wij weten nu nog niet voor welke grote belangen wij misschien over enige tijd in de bres zullen moeten springen!

H. G. N.

Antwoord aan H. G. N.

Na lezing van het stukje van den heer H. G. N. „Aan den heer A. F. M.” zou ik hem de volgende vraag willen stellen.

Wat bedoelt de heer H. G. N. met een vereeniging „pal staande tegenover de buitenwereld, in staat om in alle mogelijke opzichten de belangen van alle studenten te behartigen”.

Met die buitenwereld bedoelt de heer H. G. N. toch zeker niet de Hoogleraren; want onze Centrale Commissie is er om daar onze belangen te behartigen.

Maar wat zijn dan onze prestaties naar buiten, die meerdere eenheid noodig hebben? Zijn dat soms de Lustrumvieringen? Zoo ja, dan zijn veranderingen in den geest van den heer N. niet wenschelijk want bij de tegenwoordige wijze van Lustrumvieringen komt per sé de financiële draagkracht der leden op den voorgrond, iets wat de heer N. wil vermijden.

Voor de alleen overblijvende prestatie naar buiten zorgen de vereenigingen en deze zouden alleen dan beter kunnen uitkomen als ze over meerdere goede krachten konden beschikken.

In dit geval zou de fusie volkomen moeten zijn, d. w. z. moest het bij een enkel stel vereenigingen blijven. Dit echter ligt niet in de lijn van den heer N., daar hij, op deze kwestie doelende, schrijft: „hierdoor zou, vrees ik, de gezelligheid verdwijnen”.

Ik blijf dus bij mijn vraag: Wat bedoelt de heer H. G. N. met zijn vereeniging „pal staande tegenover de buitenwereld, in staat om in alle mogelijke opzichten de belangen van alle studenten te behartigen”.

A. W. S.

Onderlinge wedstrijden Weerbaarheid.

Omdat ons de uitslagen van deze wedstrijden zeer kort vóór het afdrukken van dit nummer bereikten, moet de Redactie volstaan met de korte vermelding, dat 15 en 19 Maart werd gekampt op flobert en daarbij de volgende cijfers werden behaald. (Maximum 100 punten).

FLOBERT.

Personeel (Seniores).

I.	E. Boissevain	94
II.	G. A. van den Bergh	85
III.	G. F. Wttewaall	79

Vrije baan (Seniores).

I.	E. Boissevain	97 + 94 = 191
II.	P. Wijn	97 + 94 = 191
III.	G. A. van den Bergh	94 + 92 = 186

Personeel (Juniore).

I.	A. v. d. Ven	95
II.	B. F. van Nievelt	83
III.	M. B. W. des Tombe	81

Vrije baan (Juniore).

I.	A. v. d. Ven	94 + 90 = 184
II.	M. B. W. des Tombe	90 + 90 = 180
III.	B. F. van Nievelt	84 + 83 = 167

De opkomst was niet groot, maar het grootste deel der schutters, dat op flobert oefent, was aanwezig.

Woensdag 24 Maart had de laatste onderlinge plaats op revolver. Er werd geschoten op een kringschijf met maximum 20 en series van zes schoten. De uitslag was:

REVOLVER (35 M.)

Personeel (Seniores).

I.	P. Wijn	110
II.	G. A. van den Bergh	108
III.	G. F. Wttewaall	104

Vrije baan (Seniores).

I.	P. Wijn	108 + 107 = 215
II.	G. A. van den Bergh	107 + 107 = 214
III.	E. Boissevain	106 + 97 = 203

Personeel (Juniore).

I.	A. v. d. Ven	76
II.	Roesingh van Iterson	69
III.	Donker Duyvis	66

Vrije baan (Juniore).

I.	Donker Duyvis	86 + 75 = 161
II.	A. v. d. Ven	79 + 73 = 152
III.	J. S. van Heloma	76 + 62 = 148

Zoo eindigden deze wedstrijden. Het is te hopen, dat zij de D. S. W. weer krachtig en bloeiend zullen maken.

Weekverslag.

22 Maart groote dag verliep in stilte. Dinsdag, O veel bewogen dag. Uitreiking prijzen Diësoptocht 1908. Nu al! De inhoud der pullen was zichtbaar te groot. Men vond dezelve op deuren en glazen. (Waarom wordt toch niet meer aangedrongen op verbranding van spijresresten). Heftige slagen bedreigen de cello. Slagveld met lijken bezaaid. De kleine S. W. redacteur met eere begraven. 't Derde jaar vierde zijn succes door het bouwen van een wigwam alwaar zij vuurwater dronken en de calumet rookten. Waarom waren er geen squaws. Is dit soms grappig.

Ondertusschen waren noordelijker de Wilsons zwaar vermomd een oud-hollandsche taveerne binnengedrongen alwaar weer velen aan hunne ervaringen werden toegevoegd.

Wijze: Lorelei.

Een haring beminde een biertje.
De Wilsons die waren royaal.
En stopten hem vlug in de pekkel.
Het hoofd van de haring was kaal.
Ze gingen toen gauw in een bakje.
En reden naar Huygen's plein.
Maar de tram die weigerde toegang.
En de Wilsons die spogen venijn.

Woensdag aanplakken. Politiehonden reageerden op zetmeel. Een heiligdom op de Verversdijk werd luchtdicht geplakt. Alleen bij de professorale mond gebeurde dit in gedachte. Bakjes gewoonlijk platgebeten professorale stompjes bevattende dienden als portschuiten. Oudejaarsavond, 12 plechtige slagen. Auditorium minder plechtig. Dan . . . dan . . . De praeses gaat af, door velen gevolgd. Wat zegt hij? H'm, zie ons vorig nummer! Ook de Secretaris bedrukte anti-peristaltische bewegingen. Diëscomedie. De welgemaakte (de lezer kent toch fransch) diende een onnoodige krans op terwijl hij stotterde. Daarop reet het scherm van een en toonde een treurige afwezigheid van eenig begrip van humor.

Die goede Dick die leuke Dick.

Wat was die donders in zijn schik.

Want op des leeuwen bruinen kop.

Stak matrozenschuim een pluimstaart op.

Goddank schoof 't scherm, waarop de scheur in 't gelaat van Kroegkees zich opende en de gebruikelijke nonsens uitsloeg (Vern. je de kluit?). Weer reet het scherm van een. De kinderachtige smaak die een ieder in zijn mond kreeg was nu niet meer te cureeren.

Maak los die tros
 Maak los dan al die touwen,
 Ik kan 't niet langer houden
 Ik moet de planken op.
 Het leven is een schouwtooneel.
 Maar dit is toch te veel,
 Elk speelt zijn rol en krijgt zijn deel
 Dus grijpt ze bij de keel.

Bovenstaande gebeurde toen Korthalzige Willem welverdiend van het tooneel geschopt werd. Toen het geheel verlaten was waagde hij zich weer op de planken, waar nu gelukkig een betere voorstelling ten beste werd gegeven opgeluisterd door emmers, marinepetten, mouwen en schippersbaardjes.

Eerewacht zonder rokken komt dat wellicht van het gokken. De optocht niet slechter dan gewoonlijk.

Een veelbelovende en leerrijke groep werd gemist. Requiescat in pace. Ik zou jou zoo graag eens..... Robinetta. Jammer dat ook deze weer verslaafd was aan C_2H_5OH . (De redactie doet aan vrije studie).

Nooit van mijn leven zou ik de eunich van de harem willen zijn!

Collation.

Mos is mos.
 Mos is mos.
 Gave der natuur.
 Had ik bruinkop in mijn vestjeszak.
 'k Molde hem elk uur.

Geen gel.. geen gepraat 't zevende jaar ziet den Senaat. Blijkbaar een oogenblik van blindheid. Gelukkige Oranje gezindheid aan tafel. Speech van den voorzitter der tafel, geaccompagneerd door opbruisende saluut schoten. Cortege rukte uit en het Prinsenhof in. Plechtig weerklonk het aloude Geuzenlied, zoodat de muren van het Prinsenhof dreunden terugdenkende aan vroegere eeuwen toen Hollandsch vlag de schrik der oceanen was. Geen tegenzang der roode engelen was goddank verneembaar. Gelukkig. Leve de Koningin!

't Vuistgevecht moet in eer hersteld. Jammer dat J. W. G. weer tusschenbeide kwam als bliksemafleider.

Und er ging hinaus und weinte bitterlich.

Wij zullen er maar een eind aan maken.

Technische Hoogeschool.

Bij Koninklijk Besluit dd. 25 Maart 1909 No. 17 is de opdracht tot het geven van een gedeelte van het onderwijs in de waterbouwkunde aan de Technische Hoogeschool te Delft aan J. C. Heyning, laatstelijk hoofd-ingenieur der 1e klasse bij den waterstaat en 's lands burgerlijke openbare werken in Nederlandsch-Indië verleend, verlengd tot en met 10 Juli 1909.

Ontvangen Boeken:

SERIE „LEVENSVRAGEN”.

De doop een levensvraag? door C. G. CHAVANNES, Hollandia-Drukkerij, Baarn.

BERICHTEN EN MEDEDEELINGEN.

De Commissie tot Redactie van den Delftschen Studenten Almanak voor 1910, heeft zich als volgt geconstitueerd:

President: L. M. de Nerée tot Babberich.
 Secretaris: H. G. Nolen.
 Vice-President: H. Th. Baart de la Faille.
 1e Commissaris: A. W. Sanders.
 2e Commissaris: A. W. van der Moore.

—o—

Het bestuur der Societeit Phoenix heeft zich als volgt geconstitueerd:

C. Th. Ch. Heyning, President.
 F. A. Begemann, Secretaris.
 J. H. Croockewit, Thesaurier.
 J. Ente, Bibliothecaris.
 E. Botje, Comm. v. h. Consumable.
 H. J. F. Smit, Comm. v. d. Inventaris.
 H. W. Verloop, Vice-Secr., Archivaris.

—o—

DELFTSCHE STUDENTEN GYMNASIEK- EN SCHERMVEREENIGING „ACHILLES”.

De oefeningslokalen, Phoenixstraat 38, zijn van af Donderdag 1 April gesloten.

ADVERTENTIEN.

GEMEUBILEERDE

Ruime Zit- en frissche Slaapkamer

gevraagd, tegen 15 April e.k. Prijsopgave liefst met en zonder volledig pension (vuur en licht inbegrepen).

Brieven franco onder No. 5103 s-w, Bureau van dit Blad.

G. J. M. VAN HOEK,

Magazijn van PIANO'S en ORGELS,
 OUDE DELFT 29.

Alleen-vertegenwoordiger voor STEINWEG PIANO's.
 HUUR PIANO'S van af f 4,— per maand.

Stemmen - Repareeren - Inruilen - Transporteeren
 — Taxeeren. —

Gediplomeerd door de Maatschappij tot bevordering der Toonkunst.

Kantoorboeken- en Cartonagefabriek.

In een der groote provinciesteden wordt gevraagd: een energiek werkend VENNOOT, welke zich wil belasten met de administratie. Daar het doel is, door gezamenlijk werken uitbreiding te geven, wordt alleen gelet op serieuze aanvragen en buiten tusschenpersonen. Franco brieven onder No. 5105, Bur. van dit Blad.

J. A. BLOK, c.i.,

MECHANICA, WISKUNDE,
 REPETEERT KLEINSTE VIERKANTEN.

Dagelijks te spreken van 4—5 uur,
 Phoenixstraat 15 :: Delft.

OVERPRODUCTIE

noodzaakt ons U **iets fijns** voor **zeer lagen prijs** aan te bieden, **circa 30.000 SIGAREN van 5 tot 10 cts. per stuk**, leveren wij tijdelijk voor f **2.** per 100 stuks, bij 500 stuks gesorteerd f **10.**

==== Levering franco ook onder rembours. ====

LEEWARDEN.

N. TILKEMA & Co.
 SIGARENFABRIKANTEN.